

PIESZCZEK (2) *sb m*

Pierwsze e jasne, drugie prawdopodobnie jasne (tak w -ek; Cn oba e jasne).

sg [N pieszczek.] ◇ V pieszczku (1). ◇ pl G pieszczk(o)w (1).

Sł stp brak, Sł stp nazw os. notuje, Cn: pieściek s.v. pieściłwy, Linde XVI w. (te same przykłady); poza tym XVIII w.: pieściek.

1. *Osoba ukochana, ulubieniec [czyj] (2): Melliculum et melliculus etiam blandientis, Mój yediny/ moye ferce/ mój piezczku. Mącz 213d.*

Przen (1):

Szereg: »pieszczek a pochlebnik« (1): [Pan] Każe sie theż nam ftrzedz pyeščzkow á pochlebnikow fwiátá tego/ ktorzy [...] zátłumiáią fwiętą prawdę á náukę iego. RejPos 11.

2. *[Ktoś wydelikaony, przywykły do wygod: Tego Kláretu iefli ma biała głowá/ álbo iáki pieščzek vżywác/ tedy miáfto miodu kładź Cukier. SienHerb 627a (Linde s.v. pieściek); pieščzek/ Tenellus. delicatulus. Volck Qqq3v.]*

Cf [PIESZCZOCH], PIESZCZOSZEK

JB*i*